

UJ ÉLETT

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Szeged, Vásárhelyi-sugárút 2.
Megjelenik minden vasárnap reggel.

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI ÉS POLITIKAI
HETILAP.

Előfizetési ára:

Negyedévre 65 K
Fél 1:0 „
Egész „ 220 „

TARTALOM: *Transsylvania*: Március; *Molter Károly*: Circe, novella; *Csanády György*: Versek; *Dr. Kelemen László*: A magyar ifjuság társadalmi feladata; *Udvarhelyi*: Boldogasszony-sugárút; *Dr. Erdélyi László*: A magyar művelődéstörténet újabb irodalmából; *Dr. Hainiss Elemér*: Csecsemőhalandóság és csecsemővédelem, melléklet; *Asztalos Miklós*: Istók János, ismertetés; *Aprily Lajos*: Versek; *Nyirő József*: A vérlátó legény; *Dr. Szandtner Pál*: Főiskola; *Szöke S.*: Valamit várunk; *Vitézi szék*, rovat; *Cserzy Mihály*: Az öreg Szeged; *Kelemen Andor*: Nem lesz tavasz, vers; *K. B. M.*: Krónika; *Tamás*: Levél; stb.

Március . . .

Nyugtalan emlékü, nyugtalan szívü sötét hegyek felől mellünkre omlik, arcunkra pirosodik sokszinü, hangos márciusi szél . . . Bebarnult völgyeken, felhős ormokon által, suhogva, zúgva ránszakad, rántalál — értünk jó . . . Sodor.

A Hargita tövén tölgyeket tépett. A Küküllő mentén vadvizet árasztott. Domboru mellü, lázba hullt szemü magyarok — ifjak mellére feszült, mellébe horpadt Kolozsvár terén, uccáján, temetőjén . . .

Érzitek testvérek? — Tavasz van Erdély földjén. Negyedszer tavasz. Márciusi szél fú be a börtönablakon, márciusi nap tüzel át a sötétségen. — A nyugalomba bilincseltek szívében nyugtalanság támad . . . A némaságra kárhozottak kiáltani vágnak. — Pergő könnyek, hulló vérrózsák áradni akarnak felhős hegyek felett.

Hangos, sokszinü márciusi szélben halljátok a rettentő csendet odaáltal . . .! Halljátok a néma feldobbanó kiáltást! A pergő könnyek, hulladozó vérrózsák iszonyú nesztelenségét!? — Tavaszi mezőkre hervadt virágok szőnyegét, aranyló hegyekre felhők fekete árnyát, piros arcokra halottak arcát látjátok-e!?

A tavaszra diszesedett város rútt börtönfalba zárul, az ünnepre virradt nap szomorú tort ül, az ujjá született Élet százszoros halállal hal meg. — Kicsukló zokogás a tavaszi dal, halk sirás a boldog nevetés, szomorú sóhajlás a tavaszi Halleluja!

Testvérek — érzitek!? — Testvérek! . . .

Fekete hegyek felől acélos, márciusi szél kél, — bünt, álmot, tunyaságot kavargat maga előtt a magyar pusztában . . .

Hangos szóval, ébresztő ütéssel arcunkba dobja a puszta homokját. Tengernyi homokot, tengernyi vétket, tengernyi vért.

Elföldelt múlt, el nem kért jövő, el nem ígért jelen küldi üzenetét a homok alól . . .

— Porrá vált ősök nyugtalan álma felhődzik a szélben. Elnémult kürtszó harsan a rónák felett. Ezeréves dicsőség szinesedik ki a tavaszi égre.

A felkavart homok pirosra égeti az arcunk . . .

A mellünk megtelik zengő, lendülő márciusi széllal. Szívünkben fellobban, felgyül a vér, lelkünkbe feszülő nyugtalanság árad.

Testvérek! Nyugtalan emlékü, nyugtalan percü márciusi széllal induljunk Utra! — Karunk kezdő bátorsága, győzelmes ereje, el nem lankadása legyen a — Nyugtalanosság!

Minden percünk drága! Minden percünk munka! Élet és halál!

Ezer élet, ezer adósság, ezer munka vár reánk. Ezer aggódás, ezer remény űz, röpit előre. Ezer aggódás, ezer remény kúszik, vergődik utánunk . . .

Nyughatlan, szakadatlan munka legyen a munkánk, nyugtalan, munkás: siető a pihenésünk.

Testvérek! Tavasz van! Szomorú, magyar télben negyedszer tavasz . . .